

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

Единъ брой 2 гроша.

ВЪСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛЕ И ТЪРГОВИЯ.

ТУРЦИЯ излизва съка събота на голѣмъ листъ, и съки вторникъ на малъкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидѣи; вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованията трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са подписувать до Г. Н. Геловича, редактора и издателя на вѣстника. Външните постоятели отговарятъ за вѣстника. Подписката на спомоществованията става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

ЗА НАРОДНОТО ДУХОВЕНСТВО.

I.

Ако ви говоря силно, не са чудете, истинната е свободна и силна. (Фенелонъ).

Сичвити епохи за прѣхождане на народити отъ едно състояние на друго сѣ били сѣкоги добри или лоши за тѣзи исти народи споредъ направлението което сѣ дали на движеніето си.

Никой не може да откаже че ний Българити присѣтствуваме днѣсь на една отъ тѣзи епохи забѣлжителни въ животътъ на народити, и че нашето бѣдѣще зависи туку-рѣчи отъ нѣмъ който ще уловимъ въ туй отношеніе.

Ако този пѣтъ бѣде мѣдъръ ний можемъ сички да смѣтаме върху една честита бѣдѣщностъ.

Нъ ако земемъ единъ лошъ пѣтъ, ний можемъ да глѣдаме народната си загуба като въ кърпа вързана.

Когато цѣлъ народъ стана противъ злоупотрѣбленията на фенерскити владыци, ний удивлявахми туй еднодушно и патриотическо затичване на народътъ ни.

И наистина, никоги народъ не са е толкова тѣсно съединявалъ въ една толкосъ справедлива сѣдба, и никоги сѣщо тѣй народъ не е былъ по добръ увѣренъ въ вѣстържествованіето на сѣдбата която е заштитавалъ.

Тѣзи славна побѣда отиѣсена срѣщу силното грѣцко духовенство трѣбуваше да отвори единъ новъ животъ за насъ.

И ний вѣрваме, ний хранимъ надѣжди че този животъ, прѣдметъ на най милити желанія на серіознити духове, не бѣде плодътъ на голѣмити жертви които направи народа за искупуваніето на този животъ.

Нъ когато земемъ подъ безпристрастно вниманіе положеніето на работити както въ Българія тѣй и въ Цариградъ, ний изгабами тутакси туй вѣрваніе, тѣзи надѣжди.

Прѣдъ анархіята която владѣй по вжнъ въ религіозно отношеніе, и прѣдъ слѣпото дѣйствие което владѣй въ столицата ни, можемъ ли и трѣбува ли да имаме друго вѣрваніе, други надѣжди?

Въ областити, ний виждаме едно хуленіе, едно неподчиненіе, едно непрѣстанно нарушеніе на религіознитъ редъ.

Въ Цариградъ, ний забѣлзваме една дълбока неспособностъ въ тѣзи които сѣ зели отъ нѣманіе на други хора, управленіето на черковнити ни работи.

Въ първити ний съглѣждаме една неразборія въ доброто и злото, неразборія която не може освѣнъ да хвърли въ бездната народити които я почитатъ.

Въ послѣднити, ний съглѣждаме единъ личенъ интересъ който са вижда да е постоянниятъ прѣдметъ на грижити имъ, и отъ таквисъ хора може ли да са очакува нѣщо спасително за народа?

Нъ ний не са отчайваме. Ний смѣтаме още върху свѣтлинити, мѣростѣта и патриотизмътъ на много Българи тѣй както и върху ревностѣта, прѣданностѣта и добродѣлити на народното наше духовенство.

На тѣзи Българи, които желаятъ да видятъ въ Българія единъ народъ достоенъ за всеобщи симпатіи, и на туй духовенство, което обича да глѣда народа ни въбудушенъ съ християнски добродѣтели, ний ще отправимъ нѣколко члена които и припожвими на благоволителното имъ вниманіе въ името на народното бѣдѣще.

ЗА ВЪСПИТАНИЕТО НА НАРОДИТИ.

II.

Началото което, най-напрѣдъ са вижда да е прѣвзвмѣло въ кинезскіятъ народъ, то е че царцивата не е друго нѣщо освѣнъ една голѣма фамилія. Въ тѣзи държава отеческата власть е основата на наредата и законити. Заповѣдити на царятъ посятъ въ себѣ си че той иска да е съ подданицити както единъ баща къмъ чедата си. Като виждаме да са подражава въ царцината този фамиленъ животъ, ний можемъ да прѣдкажемъ благоприятно за въспитаніето което са дава на юношеството, пай много ако знайми че най образованити мѣжи, правителството и массити отдаватъ една голѣма важностъ на това въспитаніе. Истинна е обаче че въспитаніето на момичетата е много небрѣжено, нъ то е едно естествено слѣдствие отъ подчиненото положеніе въ което сѣ турени женити въ цѣлъ истокъ. При сичко това, тѣй приѣматъ сички едно първоначално образование, и знаятъ поне да четятъ и пишатъ. И дѣйствително навредъ има първоначални училища. Споредъ наредата на царцината, лицата които сѣ дали здрави доказателства за едно лично образование могатъ, тѣй само, да заимаятъ мѣста въ обществото, въ което най учениятъ зима първиятъ чинъ. При сичко това цивилизаціята на Кина не е стигнала на една висока степенъ. Едно отнасяніе наистина отеческо не съществува нийдѣ; бащата тѣй както и императорътъ, упражняватъ единъ не ограниченъ деспотизмъ. Истинното послушаніе не съществува нити въ фамиліята, нити въ подданицити, и първобытнитъ патриархаленъ духъ, който са явяваше по една дѣтинска простота и религіозностъ са вижда да са е замѣстилъ отъ много врѣме отъ суетвѣріето и безздравствениостѣта. Реформи са опитахъ, нъ тѣй неможяхъ да произведатъ трайни измѣненія. Цивилизаціята на Кинезити стов сега се на едно мѣсто; образованіето е испанало на единъ механизъмъ и на опрѣдѣлни форми. Ето доказателствата: Най-напрѣдъ тѣй захващатъ да учятъ момчетата въ сичкити религіозни

обряди. Още отъ петъ годишна възраст, тѣй са научаватъ да четятъ: ученицити сѣ задѣлжени да научаватъ сѣки день поне по четири букви, тѣй щото да ги знаятъ здраво на сѣко повтореніе което са прави сутрина и вечеръ. Сѣки въпросъ на който ученикътъ не знае да отговори издава за него едно строго наказаніе: страхътъ е душата на дисциплината. Съ прочетътъ захваща наедно и писаніето. Между книгити съ които са служатъ намира съ една книга трирѣчна. Тѣзи книга съдържава, въ изрѣченія отъ трирѣчи, едно скратеніе отъ знаніето и мнѣніята на Кинезити. Първоначалното прѣподаніе са ограничава единствено да образовава паметѣта. За туй и искусствата и наукити съ които Кинезити са занимаватъ, кунописѣтъ, музиката, математицити, астрономіята, физиката, лѣкарството, изравъченіето и исторіята сѣ въ тѣхъ въ едно оплѣздало състояние; сѣщата вѣра е станала въ този народъ една проста обрядна служба. Лесно е да видимъ че подъ таквисъ покровителства прѣданіето на сичкити клонове е лишено съвършенно отъ животъ.

ВЛІЯНИЕТО НА ЖЕНИТИ.

I.

Каквито и да бѣдѣтъ обичаити и законити на едно мѣсто, женити рѣшаватъ за нѣравити въ туй мѣсто. Свободни или подчинени, тѣй владѣятъ, защото държатъ властѣта си отъ страстити ни. Нъ туй вліаніе е повече или по малко спасително споредъ уваженіето което имъ отдаваме: ако тѣй сѣ наши идоли или ступанки, държанки, робини или добичета, противодѣйствіето е съвършенно, тѣй ни правятъ каквито сѣ тѣй. Вижда са че природата привезва разумътъ ни на достойнството имъ както ний привезваме бжагополучіето си на добродѣнелѣта имъ. И тѣй тука е една вѣчна правда; човѣкътъ не може да унижи женити безъ да са унижи самъ; той не може да ги въздигне безъ да стане по-добъръ. Трѣбува щото народити да са подиваватъ въ рѣцѣти имъ или да са опитомяватъ подъ нозѣти имъ.

Природата е искала щото истинната любовъ, най-исключителното отъ сичкити чувства, да е самата възможна основа на цивилизаціята. Туй чувство, като едно посрѣдничество на Божеството, призовава сичкити хора на единъ простъ животъ, безъ празностъ, мѣкостъ и скотски страсти. Сичко е прилиіе, сичко е благополучіе въ интимната свръзка която съединява двама младоженци. Мъжътъ, честитъ отъ ступанката си, осѣща да са умножаватъ способностити му съ длѣжностити му; той управлява работити на вжнъ, зема участіе въ гражданскити длѣжности, работи земити си или става полезенъ на градътъ. Же-

ната, по отгълена, прѣдсѣдательствува за нарежданіето на къщата; тя владѣй въ нея на мъжътъ си; тя распръска радостта между редътъ и изобиліето; и двамата най сѣти са виждатъ родени пакъ въ дѣцата си които украсяватъ софрата, и които, подъ влияніето на примѣрътъ, обѣщаватъ да увѣковѣчатъ добродѣлности имъ.

Въ началото на свѣтътъ, Богъ направил само единъ човѣкъ и една жена; и отъ туй врѣме насамъ, двата пола дохождатъ на земята въ равно число. Тѣй сѣки човѣкъ трѣбува да има ступанката си; то е законътъ на природата; сичкото друго е варварство и развратъ. За да ви убѣди че то е законътъ на природата, оставете ма да ви развеселѣ съ най пріятното отъ зрѣлищата. Видете тѣзи двама млади любовници: бутнати отъ сжщити распаленія, тѣй имѣтъ само една мисль, тѣзи да живѣятъ и да умрѣтъ наедно. Сичко каквото има божественно на земята ги въдушва и распаля. Не осѣщате ли че тѣй сж двѣти половини отъ сжщото сжщество които са нахождатъ пакъ? И не виждате ли въ мѣрката споредъ която душата са допълня какъ са увеличаватъ чувствата и, радостити и са очистеватъ? Ахъ! Колко добродѣлности са виждатъ лесни на любовта! Колко жертвити даже имѣтъ прѣлѣсти! Който знае да люби е силенъ, който знае да люби е справедливъ, който знае да люби е чистъ, който знае да люби може сичко да прѣдприѣме и сичко да търпи. Душата на истинни любовници е като единъ свѣтъ храмъ, дѣто тамантъ горисѣкоги, дѣто сичкити гласове говорятъ за Бога, дѣто сичкити надѣжди сж за безсмъртіе.

Въ своята отеческа добрина, Създателтъ е турилъ въ най хубавата възраст на живота, за дѣцата отъ земята, благополучіето близо до добродѣлельта.

Не е ли едно чудесно нѣщо дѣто жената, която нѣма сила да противостои на тогзи когото люби, да може да намира въ толокъ слабата си душа сичката енергія, сичкото потрѣбно юначество за да му жертвува животътъ си?

То е че жената е направена да люби, и че въ слабостити си тѣй както и въ жертвити си, любовта е която тържествува сѣкоги.

Далеч прочее да възбрана любовта на младежтъ, азъ бихъ искалъ да го въспитамъ за туй чувство; азъ бихъ направилъ отъ него цѣлѣта и наградата на добродѣлельта: ученицити ми ще знаятъ че самити качества на душата могатъ да ни направятъ достойни да обичамъ и да сме обикнати; че любовта не е друго нѣщо освѣн едно стремленіе къмъ хубавото, че блънуваніята и не сж друго нѣщо освѣн едно откриваніе на безкрайното; че като са привезва на съвершенство твърдѣ често идеални, душата ни напомня самити нѣща които може да обича вѣчно; най сѣтиѣ, че сѣкоги нѣравственнити красоти сж които ни размѣрдуватъ, даже и въ физическата красота; и за да подкрѣпѣ тѣзи мисль, ще покажа най общити физиогноміи които ставатъ хубави подъ вдѣхновеніето на едно великодушно чувство и най свѣршеннити физиогноміи които погрозяватъ подъ впечатленіето на една низка и злосторна страсть; и ще заключя отъ това най много за женити че истинната гиздавость трѣбува да украсява душата прѣди тѣлото, защото душата е която усъвършенствува сичко.

(Л. М.)

ЗА ДУШАТА НА НАРОДИТИ.

Въстѣржествованіето на свѣтлинити е било сѣкоги благоприятно за величіето и улучшеніето на човѣшкіятъ родъ.

Отъ сичкити човѣшки немощи, най скръбната е спаніето на душата. Колко хора минуватъ на земята безъ да са събудятъ никога!

Този народъ който носи дѣвниятъ товаръ, и на когото сичкити способности са губягъ въ тѣзи само мисль: трудъ и хлѣбъ.

Тѣзи автомати които отиватъ да са трѣпятъ безъ гнѣвъ и да убиватъ безъ умраза и безъ грезенія на съвѣстѣта.

Този човѣкъ който си лѣга вечеръ, става сутрина, облича са, отива по работата си, обѣдува, вѣчеря, смѣла ястіята си безъ друга мисль:

Това е добичешки разумъ, това е просто вещество което са движи.

Азъ бихъ желалъ да знамъ числото на иденти на туй множество което, сѣка сутрина, излѣзва отъ къщити ни, напълня улицити, навалява мегданити, обикаля, вика, бърза и изминува мѣлчишкомъ въ първити часове на ноцѣта. Купъ съ сто хиляди глави който, попитанъ вжнъ отъ страстити си, не изражава освѣн най благороднити чувства, най чистіятъ вкусъ, най великодушнити воли; и отъ когото, по една странна противоположность, сѣки членъ зетъ на страна, доблче съ човѣшко лице, са вижда да има очи за да не вижда, уши за да не чува, единъ разумъ за да не мисли, и съ сичко туй една душа погубена въ веществото.

Азъ са питамъ защо толкось малко истини сж влѣзли въ съвѣстѣта, не казвамъ на варварскити народи, нѣ на просвѣтенити народи?

Защо сичката масса на човѣшкіятъ родъ съ рѣдки исклученія, живѣй вързана въ рутинити си като че тя е испаднала на единъ истиниктъ.

На тѣзи дѣла исторіята отговаря съ най чудното отъ явленіята. Върху този заспалъ глобусъ азъ виждамъ мѣрени да са явяватъ тукъ и тамъ като свѣтила на конго свѣтлината вика народити.

И народити прѣмѣятъ сѣки мисльта на единъ човѣкъ или на единъ Богъ. Моисей Махометъ, Сократъ, Исусъ Христосъ, мисляща глава, нѣравствена глава на човѣшкіятъ родъ!

Тѣй царуватъ върху глобусътъ, който си сж сподѣлили като сж дали една душа на сѣки народъ.

Туй влияніе е толкось общо цото ній бихми наклонни да го земемъ за единъ законъ на природата. Нѣравственнити мисли на геніятъ ставатъ като инстинктъ на народити, и народити не са увеличаватъ освѣн споредъ геніятъ на законодателтъ си.

Отъ тука чудосити на Спартъ, Атина и Римъ. Душата на великити имъ мѣжи живѣше въ множеството тѣй цото множеството зето изъ купъ осѣщаше сичкити чувства на единъ великъ мѣжъ.

Въ срѣднити вѣкове и дори до насъ, едно голѣмо дружество хвърли мрѣжити върху просвѣтеніятъ свѣтъ: то не бѣше вече единъ великъ човѣкъ: черковата бѣше душата на Западъ.

Мисльта на Махомета и Брахма обладаваше сѣкоги Истокъ.

Сичкити древни законодателства и теокраціи като бѣхъ умрѣли, човѣшкіятъ

родъ не живѣше вече освѣн съ тѣзи три души.

Души непріятелски които раздѣлихъ народити, ограничавахъ разумътъ имъ и ги смразявахъ въ прѣдразсѣлцити и винити на една условна нѣравственностъ.

Днѣсь общественното прѣображеніе са прави, иденти са умножаватъ, и народити ставатъ разумни; нѣ споредъ както числото на иденти имъ расте, тѣй са отдѣлятъ отъ религіознити и отечески прѣданія, вѣрата ги остава, и душата на законодателтъ имъ ги напуща.

Страшенъ прѣвратъ, най голѣмиятъ който е вълнувалъ още този мѣръ, защото той клони да отпусне народити на лудостѣта на разумътъ имъ; нѣ сжщо тѣй той са стреми да дигне осамотеніето имъ, като унищожава религіознити власти които ги раздѣлятъ. Въ силніятъ си ходъ, той трѣбува да съедини единъ день народити, тѣзи прѣснати членове на човѣшкіятъ родъ, и да имъ даде на сички една само нѣравственностъ, зета въ законити на природата и една само душа черпена въ сжщата утроба на Бога.

Този прѣвратъ са е захваналъ въ Европа дѣто подиръ мако ще има единъ само народъ раздѣленъ на разни царцинии, които ще са стремятъ сички къмъ сжщата свобода подъ рѣченіятъ общи законъ.

ОСОБИТИ НАЧАЛА НА ПРѣПОДАНИЕТО.

I.

Каквато и да бѣде широчината на познанията и дѣятелността на единъ ученикъ, той нѣма да успѣй никоги въ попрището на което са назначава, ако незнае да обрѣща вниманіето си, ако не може да разсѣжда и ако не умѣе лесно да са изеснява. Тѣзи прѣподавателни прѣдмета трѣбува да са турятъ въ дѣйствіе отрано; тѣ са небрѣжатъ твърдѣ много въ бацината къща, и твърдѣ често случаятъ само рѣководи дѣцата; това е едно важно неприличіе което трѣбувала са дигне каго туку възрастѣта, здравіето и способността на дѣцата позволятъ да ги занимами на опрѣдѣлени часове. Тогасъ трѣбува да упражнявами и укрѣпявами дарбити на душата имъ. Нѣ, за това, пужно е да имамъ единъ добръ опрѣдѣленъ планъ да трѣгнемъ отъ една отредена точка, да са стремимъ къмъ една опрѣдѣлена цѣль, и да слѣдувами въ сжщото врѣме естественіятъ пѣтъ на развитіето на човѣшкіятъ духъ. Ній ще кажемъ още че уроцити за упражненіе на разумътъ и на языкътъ сж твърдѣ полезни; нѣ ако имѣтъ за основа единъ психологически планъ. Тѣй ще можемъ да сполучимъ добри слѣдствія, да са повърнемъ съ плодъ върху небрѣженити части на въспитаніето и да остранимъ сѣтнинити отъ лошити системи които бихми прѣшли въ началото.

ЗА РАЗНИТИ ВИДОВЕ НА ОБЩИТИ УЧИЛИЩА.

IX.

Многобройніятъ класъ на богатити граждани, манифатураджити, търговцити, гражданскити чиновници, художницити и прочее са отличава отъ по сиромашкити класове на жителити было отъ градовети, было отъ селата. Дѣцата на този богатски класъ сж обыкновенно назначени да при-

грещатъ състояніето на бащини си; нѣ прѣди да го пригрѣхъ, желателно бѣла нужно е нѣ само да научатъ това което прилича на сичкити хора, нѣ още и онова което може да са глѣда като необходимо за образовани мѣжи. Тѣи трѣбува да отидѣтъ даже по далечъ отъ колкото са вижда да иска поприцето на което са посветяватъ. Има, разумѣва са, познания които немогатъ да удовлетворѣтъ нѣкоя вещественна нужда, и които въ право сѣи обаче да изискаме отъ сѣки човѣкъ който мысли ушъ че е придобилъ едно редовно въспитаніе. Способности на духъ трѣбува да сѣи съгласни съ общественото положеніе и имотъ на лицата и тѣзи способности трѣбува слѣдователно да приѣматъ, въ обстоятелствата които прѣдполагаме, сичкото възможно развитіе.

И тѣи ученици училища трѣбува да са раздѣлятъ съвършено отъ гражданскити високи училища. Въ ученици училища са образуватъ тѣзи които са посветяватъ особито на словесността или науки, когато младити момци които пригрѣхатъ други поприца напредѣтъ въ гражданскити високи училища степенъта на развитіе което трѣбува да изискуваме отъ тѣхъ, и придобиватъ познания които ще приспособяватъ тутакси на състояніето което пригрѣхатъ.

Послѣ това, ако основемъ още и високи училища опрѣдѣлени да образуватъ ученици за едни-кое състояніе исклучително, нѣи можемъ да ги нарѣчемъ особити училища. Тѣзи училища ще имѣтъ своята полза; нѣ не трѣбува да си въображаваме щото едно заведение отъ този родъ да е нужно за сѣко званіе.

Високото училище, въ сичката си широчина, изискува щото ученици да сѣи минали презъ първоначалното училище, или презъ долнитѣ класове на заведението за което говоримъ сега, класове които немогатъ да прѣподаватъ друго освѣн онова което прилича на първоначалнитѣ училища.

Като туку младити момци сѣи способни да ходятъ въ високото училище, нѣи трѣбува да са увѣримъ до коя възраст можемъ да смѣтаме че ще стоятъ въ него, за да распорѣдимъ слѣдователно уроци. Този или онзи ученикъ ако има намѣреніе да напустне заведението на възраст четиринадесетъ или петнадесетъ годишна за да отиде на нѣкоя маза или на нѣкоя търговска кѣща и прочее, нѣи трѣбува да надзираваме внимателно щото да научи той малко и добръ, нежели много и злѣ. Въобще нѣи трѣбува да учимъ тѣи щото да не са забравя никоги ученото нѣщо; това е едно правило което неможемъ да не повтаряме сѣкоги.

ЗА ФИЗИЧЕСКОТО ВЪСПИТАНИЕ. XVII.

Когато отдалечимъ сичкити случаи които правятъ дѣцата да паднатъ въ порока, или когато поне ги умалимъ; разумѣва-са, нѣи сѣи направили вече една голѣма крачка за да го избѣгнатъ. Нѣи нѣи ще сполучимъ много по-добръ още, ако правимъ въ възможнитѣ случаи, точно противното на онова което може да роди злото. Не е нужно да изброяваме тука тѣзи дѣятелни срѣдства които са прѣдставляватъ отъ само-сѣбъ-си. Нѣи отъ послѣдния важность да е да бѣдемъ благоразумни въ приспособленіето имъ; защото безъ

туй благоразуміе, нѣи можемъ съ най-добрата воля на свѣтътъ да слѣтемъ на едно слѣдствіе противно на онова което имаме прѣдъ видъ: като туку дѣцата забѣлѣжатъ че искаме да ги отстранимъ отъ нѣщо; като туку проумѣятъ отъ лицето на учителя че не вѣрва невинността имъ (нѣщо което, за да кажемъ мнимоходомъ, не е сѣкоги едно благоприятно слѣдствіе за сѣицѣи учителя), нѣи виждаме често да са раждатъ въ тѣхъ мысли, чувства, които не бѣхъ имъ дошле никоги безъ това; и нѣи казахме вече че не трѣбува да възбуждаме любовнитството имъ въ туй отношеніе. Колкото дълго време е съмнително че ученикъ знае това за което става приказка, отъ най-висока нужность е да не му го казваме.

Туй наблюдение, както виждаме, са отнася до дѣцата които сѣи твърдѣ млади; нѣи като ги прѣдположимъ по развити. трѣбува ли, въобще, да имъ говоримъ отърано за женитба и цѣлта ѝ. Безъ да разгѣдаме тука основно този въпросъ, нѣи можемъ да забѣлѣжимъ че възможно е да са прѣдставятъ случаи въ които наблюдения и свѣсти бѣи могли да бѣдѣтъ нужни.

Нѣи ще покажемъ нѣкои практически правила на туй сѣщо мѣсто.

НАПРѣДЪКЪТЪ.

Когато вѣстници имѣтъ право да казватъ сичко, трѣбува щото хората които поучаватъ да сѣи кѣлѣри да распознаватъ сичко. Колкото повече ставатъ сѣи, толкова повече тѣи изискуватъ отъ читателитѣ единъ правъ и здравъ разумъ. Че сѣка нова свобода иска за равновѣсіе една добродѣтель, че сѣко ново право заповѣдува една нова длѣжность, това е единъ непобѣдимъ законъ на човѣшкитѣ работи.

Има една книга на която листовѣ са печатѣтъ на сичкити язици; живо изложение на свѣта, въ което най-високитѣ мысли, най-важитѣ въпроси, политически въпроси, религіозни въпроси, въпроси за слава и свобода, миръ, войната, финанци, правосѣдіето са разгѣдѣтъ свободно, великодушно и са прѣдаватъ на свѣста на голѣмѣи сѣи на народитѣ.

Кратковременни и безкрайни листовѣ които сѣи вечеръ вижда да умирѣтъ, които сѣи сутринъ вижда да са раждѣтъ, сѣкоги по распатени, сѣкоги по логикѣи като прибавятъ дѣишната мысль на вчерашната, като вразумѣватъ умовѣи, като събуждатъ маситѣ, и като имъ викатъ непрѣстанно: «Напрѣдъ! напрѣдъ!»

Разгѣрете тѣзи страници още мокри на вѣстници, вѣи сѣи въ Цариградъ, Москва, Лондра, Парижъ. Ето Европа дѣи царѣи падѣтъ отъ нѣманіе на нравственностъ; Азия дѣи народитѣ мрѣтъ отъ нѣманіе на разумъ; Америка сѣи градоветѣи пустинитѣи си, която дава двойното зрѣище на цивилизирана свобода и на дѣи свобода. Вѣи четете въ дѣи изъ дѣи, въ часъ изъ часъ, сичкитѣ приключенія на глобусъ: тука, една бытъ, една обсада; единъ трактатъ; тамъ, конгресъ на князовѣи или горѣштитѣи разискуванія на едно народно събрание. Нѣи вече тайни свѣсти, нѣи вече долни дипломати, нѣи вече лицемѣрски навѣсти. Кабинетитѣи на царѣи са отварѣтъ, погѣи на народитѣ сѣи въирѣтъ, и истинната са свѣта отъ сѣка страна! Непознѣи картина на човѣшката мысль! Вѣи сраженіе на духъ и въеществото дѣи виждаме наврѣтъ напрѣдѣти на цивилизацията и човѣшкѣи родъ да върви единъ по единъ къмъ смъртъта и изкупъ къмъ свободата.

Тѣзи книга която са ползува отъ сичкитѣ свѣтлини, която са обогатява отъ сичкитѣ изобрѣтѣи, огнѣи, вътрѣтъ, водитѣ, сичкитѣ елементи служатъ за да я умножаватъ и да я распрѣска. Тя са издава, и милиони рѣи я грабѣватъ, и милиони погѣи я появяватъ: отъ градъ на градъ, отъ царство на царство, тя тѣи да размѣдува сичкитѣ глави, да разиграва сичкитѣ сѣи, да напѣи сичкитѣ мысли, като хвърля между народитѣ доброто, злото, заблудѣието, истината;

като ражда хаосътъ, хаосътъ който прѣдшествува сътвореніето.

Ето новата, разумна, неустойма сила която са стрѣи да развали нарѣдѣти, да погуби вѣрата, да убіе душата на народитѣ.

То е едно дѣи че періодическитѣ вѣстници царувѣтъ на свѣтътъ: тѣи турятъ народитѣ едни сѣицу други; сичкитѣ са глѣдѣтъ и сѣдѣтъ.

И при сичко това властитѣи слѣдѣтъ да пѣи-знятъ въ дълбокитѣ вѣтѣи навѣи; тѣи не разбирѣтъ нищо отъ това което става; тѣи не виждатъ че тѣзи вѣстници сѣицу които тѣи не знаятъ да турятъ друго освѣн ценсурата, гюмрюцитѣи, полицията прави на този часъ, нѣи силнѣтъ прѣвратъ който е расклашѣтъ нѣкога свѣта; че тѣи са стрѣмѣтъ сичко да измѣнѣтъ, че сичко което е ставало въ тѣминитѣи, то трѣбува да става сега на явѣ.

Този прѣвратъ, нѣи сичкитѣ го знаятъ, е непобѣдимъ: той е единъ голѣмъ законъ на природата както този законъ който отнася човѣшкѣи родъ къмъ напрѣдѣтъ.

Нѣи туй движеніе което царѣи немогатъ да надѣятъ време е още да го управляватъ. Какво опасно нѣи има въ вѣстници? Заблудѣието. Научете прочее народитѣ да познаватъ истината; противоположете властъта на душата на лѣити на разумъ; развѣи първобитнитѣи сѣмена на хубавото, праведното, почтенното, които сѣи самата сѣица на човѣкъ. Ето душата която ви искѣтъ народитѣ; тѣи я прѣхъ отъ небо, и законодателитѣи не сѣи работили за друго освѣн да я угасѣтъ. Сичкитѣ сѣи са мѣчили да усакаватъ човѣкъ, дайте ни човѣкъ съвършенъ. Популярнитѣи царѣи почивѣтъ върху науката и истината. (М).

ИЗВОДИ ОТЪ ДОПИСКИТИ НА «ТУРЦИЯ».

КАЛОФЕРЪ. Отъ този градъ прѣхѣи една дълга статія сѣицу общината и главнѣи учителъ. Съчинителъ казва че калоферската община не отговаря никакъ на името си: тя работи за частнѣи си дѣи. Тя освѣн че е прахосала 150—200 хиляди гроша които училищната каса е имала прѣди 15 години нѣи още е склѣчила и голѣми дългове. А училището е дѣи въ най-лошо състояніе. Главнѣи учителъ играѣтъ цѣлъ дѣи на скамѣи: него малко го бѣи грижа за напрѣдѣтъ на ученицитѣи му. Нѣи има повече. Този недолѣи учителъ са занимавалъ и съ земанія и даванія, съ чаркѣи въларство, и прочее. Едно таквѣи състояніе на работитѣи неправѣи честъ на тѣзи които сѣи съставятъ рѣиенната община, и отъ наша страна нѣи жѣи дѣи калоферскитѣи граждани, толкова отлични, я оставѣтъ тѣи да върлува и да засѣи съ невѣжеството си младитѣи момци на една епоха въ която тѣи имѣтъ толкова нужда отъ свѣтлини.

РУССЕ 26 юліа. Всичкитѣ клѣвети които до сега изливахъ нѣкои зломысли пѣиоти противъ нашии учители, сѣи опровергѣи фактически отъ само себе си и незнамъ какво бѣи казали казавитѣи дописници на В. Право отъ Русе. Нашии здравомыслии и безпристрѣсти граждани и членове отъ общината ни, вмѣсто да чѣятъ съ нетѣиеніе кога ще са свѣи времето на кондратитѣи на учителитѣи тѣи противъ волята на съчинителъ на допискитѣи 1 май въ «Право» съ нетѣиеніе чѣихъ да захванѣтъ испитаніята и да възнаградѣтъ учителитѣи за полагаитѣи прѣзъ годината имъ трудовѣи. И истината тѣи стана, а нѣи спорѣтъ желаніето на Правовѣи дописникъ.

Годишнитѣи испитанія въ училищата начѣи на 13-й юліа въ недѣи прѣдъ присѣствіето на много мѣстѣи и странѣи. За зла честъ на клѣветницитѣи, а за добра на гражданитѣи, нѣи бѣи щастливи да видѣтъ, че учениѣи нашѣи съотѣиственникъ Г. Докторъ Беронъ, който по случай заминуваше отъ Болградъ за Търново, самъ да захване да испитва ученицитѣи, самъ да бѣи отѣицитѣи и най-послѣ да са изрази публично тѣи: «Сърадамъ Г-да Русенци, че виждамъ добри успѣи въ училището имъ, успѣи, които нѣи, при толкова сѣиства на болградското училище, на което съмъ бѣи директоръ, не сме видѣи. Въ истинна, учителитѣи ви сѣи са трудили доста и дѣи този вървѣтъ на училищата въ тоя градъ, да сѣи осѣиствѣи още повече и пр.»

Грѣхъ страшенъ бѣи падѣлъ върху главитѣи ни, ако нѣи несповѣи самата истина за дѣишното положеніе на нашии учебни заведения въ града

ни. Разноските, които общината ни щедро издига за образованието на младата отрасъл, отговарят на успехи и показаните плодове. Желаме само доброто съгласие на някои от нашите достоуважаеми Г-да и по честото им събрание въ общината за разглеждането на обществените дѣла, а пъ лични и частни капризи, които не им дават никаква чест.

Да ли ще са намъри пакъ някои пизка души, да каже и сега при потвърдени успехи на учениците, че учителите ни не си изпълнявали длъжността, че заплатите имъ били голѣми и не знамъ още какви връли и некиѣли плескотик, които сѫ плодъ отъ гнусна завистъ и . . . ? Ний обичае да вѣрваме че въ Руссе има хора, които знаятъ да отличаватъ доброто отъ злото, да възнаграждаватъ първото и да укоряватъ второто.

Отъ малкото ми тѣзи думи, читателъ ще разумѣе, мисля, че тука са говори самата истинна съ фактове, и че не са крѣе нѣкоя задна мисль, пристрастие, далъ-каучкажъ и прсчее. Едно нѣщо когато са касае до общественни работи, не трѣба да са укрива и да са прѣпичава за хатѣра на тогосъ и оногосъ, пъ да са искаже въ същността както си е, па да са остави на благодареніето на публиката.

Нашите Русенци видѣхъ сѫ очити си успехи въ мъжките и женските училища и за да потвърдятъ това публично, нужно е настоятелството и общината да са отговарятъ прѣзъ печата, и да са запушатъ устата на недоброжелателните завистници.

Азъ ще ви са похваля и съ това още, Г-не Редакторе, че Н. Пр. Омеръ Февзи папа, главенъ управител на Вилета, по поканването, което му са направилъ отъ страна на настоятелството, посѣти испитаніята въ главното училище и слѣдъ похвалните отговори, които дадохъ учениците, Н. Пр. стана на крака и изрази задоволствието си отъ показаните успехи, похвали публично учителите ни за трудовите имъ и най сетѣ имъ каза: «Желая когато и каквато нужда имате, да са отнасяте направо до мене и азъ съмъ готовъ да ви послужа въ всяко отношение.» Всичко това да ли не засвидѣтелствува, че учебните ни заведения сѫ на височината на нуждите на времето ни?

Кой каквото обича нѣка говори. Ний сме въ положение да разумѣемъ парити ни на вѣртѣра ли отиватъ, или заслужаватъ за назначеніето си, а дописника на В. Право ако нѣма работа нѣка си дрънка на халосъ. Кучето лае, керванъ тѣ си минува, казва една пословица. — Единъ Гражданинъ.

ПОЛИТИЧЕСКО ПРИГЛѢДВАНІЕ.

АНГЛІЯ. Мълви са на този часъ, въ политическите английски кръгове за едно възможно отказване отъ трона на царица Викторія въ полза на галскіятъ князь.

ГЕРМАНИЯ. Императоръ Гйомъ като пригладѣ тѣзи дни офицерите отъ войските които са бихъ съ Франция, приказа имъ слѣдното словце: «Азъ ви изражявамъ тука най искренната си признателностъ за рѣвността, вѣрността и прѣданността на които сѣки отъ васъ даде до толкова повече доказателства въ тѣзи славна пъ кървава война щото вий знаяхте какво голѣмо дѣло тѣ бѣше повикана да основе. Надѣвамъ са че тежки жертви които си наложи народа ни въ тѣзи бытва не сѫ са направили всуе и че отъ кървавити сѣдби ще излѣзе единъ трайтенъ и благоденственъ миръ. Азъ, попе, надѣвамъ са че колкото бѣдѣ живъ, единъ дѣтъгъ миръ и едно честито бѣдѣще ни сѫ оздравели за много години. Нъ акъ, Богъ да ни пѣзи, на слѣдникътъ ми са принуди да извади нѣкога сабята, имамъ твърдо увѣреніе че войската и народа ще бѣдѣтъ сѣщо тѣй готови да станатъ за защитата на интересите на отечеството. Ка-то ви повтарямъ, Господа, израженіето на признателността си, моля ви да я обаяте на до-брити ваши съдати.»

«Газетъ дю Пюплъ» са чуди и отсѣтава да глѣда че първите дни на мирътъ сѫ отровени отъ ревността на тѣзи които са мжчатъ вече да посѣвѣтъ нови сѣмена за распри. Германското отечество, казва този вѣстникъ, едвамъ са състави въ единство и ето че вълнителни рѣдѣ распрѣскажъ плачевни причини и глѣдѣтъ да са ползуютъ отъ раздираніето на Австрія за да извикѣтъ паданіето

на тѣзи имперія, да откъснатъ отъ нея, за да ги присѣдинятъ на Германия, германските области и да отвърнатъ тѣй тѣзи страни отъ голѣмата имъ миссія която състои да посадѣтъ въ славенските земл германската цивилизация. Ний незнаимъ още какъ ще прѣустроимъ страните които са дадохъ на Германия тѣй щото Алзасъ и Лоренъ да не бѣдѣтъ една Полша и една Венеція привързани на ребрата ни и вече съшити рѣдѣ приготвятъ по причина на Елголантъ една распри съ Англія. «Газетъ дю Пюплъ, свършва тѣй: «Не с войната нъ искренниятъ миръ който трѣбува да бѣде знакътъ ни. Нѣка трудътъ, а нѣ сабята, бѣде миссіята ни. Нѣка не търсимъ бла-гополучіето си въ военни данѣци, нъ въ про-изведеніето на трудътъ ни. Защото най честитата война, войната която са свърши сега, са направи въ една година рани които за да изцѣлимъ десетъ години ни трѣбватъ.»

ФРАНЦИЯ. Сключваніето въ шестъ часа на единъ заѣмъ отъ 5 милиарда франги е прѣдметъ на благодарителни отбѣненія отъ вѣстниците за Франция. Тѣзи отбѣненія показватъ че френскіятъ народъ не е изгубенъ и че има добро бѣдѣще. И наистина никога народъ не е направилъ толкосъ лесно и въ толкосъ кѣсо време единъ толкосъ огроменъ заѣмъ. Това увѣрва и най недовѣрливите че Франция ще може въ единъ малкъ срокъ да приобѣе вѣтхата си слава.

Бурбоиските князове които са готвяжъ да грабнатъ френската кулона отишли въ Англія. Споредъ както са вижда, тѣхните планове сѫ изиграли отъ републиканците. Партіята на тѣзи князове сѫ легитимистите или клерикалците; нъ повечето отъ тѣхъ сѫ присѣдинили на републиканците.

Германците захванали вече тѣзи пѣдѣля да не-празниятъ санджацити на Юртъ, Сомъ и вѣтрешна Сейнтъ, понеже плѣщаніето на половината милиардъ са допълнило.

Споредъ свѣдѣнія отъ Рижъ, Г. Тьеръ писалъ на папата едно писмо което са връчило на 28 юнія съ което обѣщавалъ на папата едно свѣтло прѣиманіе ако Пій IX испълнише намѣреніето си за да отиди да са устатопи въ Франция. Г. Тьеръ казва че Франция е прѣвѣла съединеніето на Италия както другите сили за да избѣгне една нова бѣжкотиѣ на редѣтъ: пъ Г. Тьеръ са страхува отъ едно умаленіе на властѣта на религиозниятъ характеръ на Папата, ако оставеше Ватиканътъ, и че гостопрѣмството което Франция ще даде ще отвори мжнотин съ Италия; повече, Папата ще са тури въ Франция подъ властѣта на общото право, и той не ще може никога да занимае едно толкосъ исклучително положеніе както опова което му са оздравява отъ законътъ който одобри наскоро италианскіятъ парламентъ. Като свършилъ Г. Тьеръ изражява усърдіето на Франция за да са опита да направи помирненіето между Папата и италианскіятъ царъ.

На този чясъ сѫ стѣнявалъ въ Версайлъ единъ каталогъ, по азбученъ редъ, за сичките плѣшници които са задрѣхъ по слѣдствие на парижките приключенія. Този каталогъ ще са окачи на стени въ палата на правосѣдіето въ Парижъ, за да са улеснатъ диреніята на фамилиите на които членове сѫ са компромитирали въ бунта. Отъ друга страна воинската властъ са занимава да напиши единъ точенъ каталогъ за сичките комунистически които сѫ са убили отъ 18 марта насамъ. Този каталогъ ще са обнародва наскоро, съ представенія за мѣстата дѣто сѫ са погребвали. Фамилиите ще могатъ да искѣтъ умириѣти. До 2000 жени, убѣдени че зели едно дѣтелно учястие въ парижките пожари ще трѣгнатъ отъ Тулонъ за Нова Каледонія.

АВСТРИЯ. Днѣсь австрійската делегация разгладѣ бюджетътъ на войната: министерътъ на войната обяви че туреніето въ дѣйствието на военниятъ законъ и въоръженіето на 800.000 души умножили разноските и че сега той може да извади 650.000 души войска безъ никаква забава. Г. Баистъ постоянно серіозно върху нужността за умноженіето на бюджетътъ като казва: Нужно е да туримъ имперіята въ състояніе на защита за да можемъ да отбѣснемъ сѣко прѣдизвикване или неправда съ собствените ни сили; сѣгъ е мирно и прилично е да устроимъ войската безъ да дадемъ причини за недовѣрие на другите сили. Войската и народа сѫ убѣдени че вой-

ната е едно злощастіе, нъ мисльта която въодушевява войската е че Австрія не може вече да прави злочестна война, ако е принудена на войната.

Увѣрватъ че германскіятъ посланикъ въ Виена и австрійскіятъ посланикъ въ Берлинъ ще прѣвѣтъ титлите на посланици. Въ разни членове, главните вѣстници съвѣтватъ една примирителна политика. Свикваніето на камарите са отложи. Дѣтелността на Діетите ще довърши дѣлото на помирненіе и на оздравеніе на Държавата. Въ дипломатическите кръгове тунишката прѣпирня не извика симпатии въ полза на Бейтъ.

АМЕРИКА. Ирландските католици нападнахъ съ купъ една процесія протестанска. Дванадесетъ полкове сѫ турили подъ оржѣя въ този случай. Между смѣтнателите имало 60 убити и 150 ранени; 6 занѣгата и 10 сжлѣти сѫ убили сѣщо тѣй. По срѣтъ нощъ, редѣтъ са възстановили, слѣдъ запираніето на много лица които възлизѣтъ на 150 души.

ИТАЛИЯ. Извѣстятъ че скоро ще излѣзе една папска була която растоваря кардиналите, въ случай ако умрѣ Пій IX, отъ задлженіето да са събирѣтъ за да назначатъ наследникътъ му. Кардиналъ Патрици са били опрѣдѣлилъ, за тази случайностъ, направо отъ Пій IX за да занимае слѣдъ него папското сѣдалище.

СЪРБИЯ. Непрѣдвидени прѣчки принуждаватъ министрътъ Марковичъ да отиди лично въ Виена за да земе учястие въ конференцията относително до точките за присѣдиненіе на желѣзните турски и сръбски пѣтища съ унгарските.

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

Ний сме въ състояніе да извѣстимъ че здравіето на Великіятъ Визиръ слѣдува да са улущава чувствително.

— Генералъ Игнатіевъ са готви да отиди за Петербургъ.

— Научавами са че уставътъ на българската Екзархія са прѣвѣлъ вече на турски языкъ и че завръщаніето на Аали папа са учякувало за да са връчи на Н. Высочество и да са земе потрѣбната воля за избираніе на Екзарха.

— Лордъ Булверъ даде въ срѣда вечеръ едно угощеніе на което призова нѣкои министри и високи чиновници на имперіята.

— Вчера, четвъртъкъ, са захванахъ испитаніята въ войнското училище на Пангади. Султана присѣтствува на този обрядъ, тѣй както и министрите и високите чиновници на имперіята. Присѣтствието на царятъ даде на този школки празникъ една черта тържественна и пѣлна съ насърченіе за учениците които са назначавѣтъ за войнското поприще.

— Г. Оджакъвъ пакъ са появи съ дѣтиските си произведенія или комбинации. Въ една статія подъ заглавие: «Капоницеско значеніе на Екзарха» и който носи смѣшниятъ подписъ: «Правовѣдъ и капонистъ (!)» този младъ мжжъ говори за работи които не разбира или е далечъ да изложи съ тѣзи яснотъ, съ тѣзи чистота и съ тѣзи практичностъ които сѫ свойства на надлѣжните хора. Ний не можемъ освѣнъ да опладемъ заблуденіето и лекоуміето на този момъкъ. Въмсто да са учи и да научи нѣща здрави и положителни, той си губи времето съ статии които не го припорѣчватъ освѣнъ за едно неспособно, честолюбиво и вѣгърничево същество.

ДРУЖЕСТВО НА ТРАМВАНТИ ВЪ ЦАРИГРАДЪ.

ИЗВѢСТІЕ.

Дружеството на трамванти извѣства приготвителити на храни че то ще прѣвѣе назрѣващи за приготвеніе на слѣдующите храни:

7,500 кила чичимикъ

3,600 кантара пѣва,

които трѣбува да са прѣдадѣтъ прѣзъ годината на врѣмена които ще са опрѣдѣлятъ отъ администрацията.

Назрѣващите ще са прѣвѣятъ до 15/27 юлія.

Галата 8 юлія 1871.

Продава са по 20 пари.

Цариградъ, Юлія 6 1871.

Н. Прѣподобіе Г-нъ Аримандритъ Діонисій, Врачански прѣдставитель, ни съобщава слѣдующето жалостно приключеніе въ Враца:

Г-ца Райда, дъщеря на Г-на Русина, почина на 4-тй того на возрастъ 14 годишна. Тя бѣше момиче съ най добри нрави и кротко, най прилѣжательно въ училището отъ първй класъ както въ науки така и въ рѣкодѣліето. Погребеніето ѝ стана съ голѣмо великолѣпіе: сички ти дѣтца отъ мѣжкото и дѣвическото училища я придружиха отъ дома ѝ като обыколнхме по главнитѣ улици; тя са опѣ въ черквата святи Николай и погребѣ. Вѣрвамъ че не остана челоувѣкъ да не излѣзе и заплаче. А пакъ на родителитѣ си като бѣ салъ тя едничката, нека имъ даде Богъ търпѣніе и утѣшеніе, а ней вѣчна паметъ!

Понеже Левантъ Хералдъ говори тѣзи дни за нѣкои слухове върху болѣдуваніето на Н. В. Великіятъ Визирь, управленіето на Печата спеша да обеви тѣзи мѣлви лишени отъ основа.

(Съобщено.)

Миналіятъ вторникъ, день на святи Петра и Павла, прѣдсѣдательтъ на българскіятъ съборъ даде едно угощеніе въ честъ на дѣйцитѣ по въпросѣтъ и на прѣдставителитѣ. Призованитѣ бѣхъ на четъ до 40 души. Разни ястета украсявахъ трапезата тѣй както и тънки грѣцки вина. Тѣзи вина направихъ малко кефѣтъ на гоститѣ, и за туй много отъ тѣхъ пихъ наздравици за дългоденствіето и немѣняемостта (!) на Ексархи. Нѣ работата е че като не са знае още, кой ще бѣде Ексарха, наздравицитѣ не хванахъ мѣсто. При сичко това ласкателството прѣдсѣдательствувахе въ душиитѣ на владыцитѣ ни: сичкитѣ като са вѣрвахъ избираеми за Ексархи, тѣй прѣвмахъ сички наздравицитѣ съ сичката тяжесть на избрани и потвърдени ексархъ. Не е излишно да прибавимъ че разни хора са играхъ въ ексархійскіятъ домъ, сирѣчь въ този домъ който ще управлява душиитѣ на седемъ милиона народъ и който прѣдставлява интилегенціята на този народъ! Казвахъ че когато играятъ поповетѣ болестъ са явявало; ако сѣ играли владыцитѣ страшно е да не бѣда са яви чумата. Нашитѣ общини отъ областитѣ добръ правятъ че проваждатъ пари на Ексархіята; инакъ какъ ще можатъ да са правятъ угощенія. И сетнѣ кой не знае че когато е работата за яденіе нѣй сми нѣкакъ по мастори; а за серіозни работи като доде насъ ни нѣма. Нѣй сми са питали наистина и питами са още зашто туй угощеніе, и до сега неможемъ да го изеснимъ. Нѣй разбираме едно, и двѣ и три угощенія, когато са избере Ексарха; нѣ не проумѣвами едно таквось угощеніе днѣсь. Вижда са че Ексархіята ни е малко избобина съ пари и като неможе да имъ намѣри друго мѣсто, тя ги влага въ угощенія. Добра мысль!

— Увѣржавтъ че Великіятъ Визирь ще остави Еренкой днѣсь-утрѣ за да доди на еяліята си въ Бебекъ, и тѣй слуховетѣ за отгѣленіето му са избобичаватъ съвършенно.

— Споредъ «Тюрки» Халилъ бей посланикъ въ Виѣна ще доде скоро въ столицата ни по разходъ.

— Ловчанската община благоволи да ни съобща нѣкакви изесненія върху положеніето на работитѣ въ тѣзи епархія. Като безпристрастни, нѣй ще дадемъ мѣсто въ вѣстникѣтъ си на тѣзи изесненія.

— Въ едно членче, «Фаръ дю Босфоръ» съвѣтѣва члановетѣ на грѣцкіятъ синодъ да зематъ подъ вниманіе състояніето на грѣцката черкова и да увѣждатъ нѣкои улущенія въ вещественната и икономическа чясть на тѣзи черкова. Съвѣтътъ е добръ; незнайми само ако ще са тури той въ дѣйствіе.

— Днѣсь, вторникъ, ще стане първата конференція за присѣдиненіето на австро-турко-сръбски желѣзни пѣтища.

— По причина за сръщаніето на царѣти въ Еисъ, берлинскитѣ вѣстници припорѣчватъ умѣренность и миролюбивъ духъ.

— На 15 юлія едно избухнуваніе на влаглището на барутъ и гюллета станало въ Венсенъ (Франція). Много хора сѣ ранили и умрѣли.

— Г. Дупанлупъ, орлеански владыка, отказалъ да прѣвме парижкото архіепископство.

— Въ Сърбія станали голѣми наводнѣнія; правителството раздало помощи на наводненитѣ.

— Пишатъ че тѣзи дни голѣми дѣждове паднали въ България, Враца, София и други мѣста, и че жетвитѣ пострадали много отъ тѣзи дѣждове.

— Грѣцката царица отишла съ първѣятъ министъръ на Корфу.

— Телеграфирватъ отъ Новъ-Йоркъ че жетвата на памукътъ въ Американскитѣ съединени щати са оцѣнявала около 2,900,000 бали. Извѣстятъ отъ Рио-Жанейро че арсеналѣтъ на градѣтъ изгорѣлъ.

— Султана благоволи да даде на Аали Риза Паша, главенъ управитель на Брусенскіятъ Вилаетъ, и който са намира сега въ Цариградъ на разходъ, една златна табакіера украсена съ діаманти.

— Пишатъ отъ Одесса на Виѣнскіятъ Пресъ: Черногорското руско Дружество са призовало да връчи морското си заведеніе при Севастополъ на министерството на мореплаваніето. Зградитѣ за укрѣпленіето ще захванатъ тутакси.

— Много френски владыци отпратили на народното събраніе писма чрезъ които тѣй искали штоо събраніето да протестува сръшу убираніето на Папата отъ итааліянското правителство.

— Н. П. Різъ паша, секретаръ на заповѣдитѣ на Хадива пристигна онзи день въ градѣтъ ни за да са научи за здравіето на Великіятъ Визирь. Съ същиятъ въпросъ египетскіятъ подъ-кралъ провади на Султана една колекція отъ животни за царската зоологичека градина.